

Eindelijk weer zomer

Alexandra Rott (33) leed gedurende 12 jaar aan de huidziekte psoriasis. Ze leverde een dagelijks gevecht met beperkingen en vooroordelen. Totdat zij Manju ontdekte.

Sinds wanneer lijdt u aan psoriasis?

A. Rott: Sinds 1997. Ik was toen 21 jaar oud. Eerst waren het kleine plekjes op mijn ellebogen en handen. Maar het verslechterde al snel en breidde zich uit naar mijn knieën en voeten.

Geleidelijk aan werden ook mijn hoofdhuid en gezicht aangetast.

Welke eerste maatregelen nam u?

A. Rott: Ik ging uiteraard eerst naar de huidarts, die een cortisonenzalf voorschreef. Helaas is er weinig over psoriasis bekend. De diagnose betekent dan ook vooral met deze ziekte te leren leven.

Sloeg de cortisonenbehandeling aan?

A. Rott: Het verbeterde maar vanwege de bijwerkingen zocht ik verder. Ik zag mijn kansen vooral in de alternatieve geneeswijzen.

Welke alternatieve behandelmethodes heeft u geprobeerd?

A. Rott: Van alles: van zeezout behandelingen tot dagelijks 200 tabletten Schüßler celzouten. Ik heb talloze zalfjes geprobeerd en gewikkeld in vershoudfolie geslapen. Probeerde het met acupressuur, maar het gewenste effect bleef uit. Een tijdlang had ik baat bij lichttherapie. Gezien de daarmee gepaard gaande huidveroudering en het eventueel verhoogde risico op kanker, was dit echter ook geen duurzame oplossing voor mij. Ik bleef naar mogelijke behandelmethodes zoeken. Door de ziekte voelde ik me levend begraven. Maar van opgeven wilde ik niet weten. Daar voelde ik me te jong voor.

Hoe groot was de impact van de ziekte op uw leven?

A. Rott: Het ergste was, behalve de pijn, om mezelf in de spiegel te zien of om me in het openbaar te vertonen. Ik ben eigenlijk een zommersmens, maar in die periode van het jaar waren de symptomen bijzonder vervelend. Vaak had ik het gevoel onverzorgd over te komen, dus droeg ik ook bij 35 °C nog t-shirts met lange mouwen. Meiden van mijn leeftijd gingen shoppen, hadden afspraken. Maar ik was bang voor nieuwe contacten: ik wist dat ik elk moment op mijn huidziekte kon worden aangesproken.

Hoe reageerde uw omgeving?

A. Rott: Vooral op mijn carrière had de ziekte grote invloed. Zo was ik bijvoorbeeld van plan om naast mijn baan een hbo-opleiding te volgen. Ik slaagde voor mijn toelatingsexamen voor de hogeschool. In deze periode kwam mijn werkgever te weten dat ik aan psoriasis leed en hij trok zijn toestemming in voor mijn aanvullende opleiding. Ik werd beschouwd als psychisch labiel en niet voldoende stressbestendig.

Kreeg u psoriasis omdat u onder psychische druk stond?

A. Rott: Er wordt beweerd dat psychische druk een veroorzaker is, maar mijn psychisch lijden begon pas mét de ziekte en niet er vóór. Ik ben erfelijk belast. Zowel mijn grootmoeder alsook mijn vader hadden psoriasis. Omdat ook ik de ziekte zou kunnen

doorgeven, werd zelfs geopperd of ik überhaupt aan het krijgen van kinderen zou moeten denken.

Uw huid ziet er vandaag gezond uit. Wat heeft uiteindelijk geholpen?

A. Rott: Mijn schoonzus heeft me op Manju gewezen. Na 12 jaar was ik nog steeds op zoek naar een behandelmethode die werkt, zonder ingrijpende bijwerkingen. Dus probeerde ik het. Zó`n heilzame werking van dit product had ik niet verwacht. Ik begon vijf maanden geleden dagelijks drie keer 10 ml Manju in te nemen en heb sindsdien geen aanval van psoriasis meer gehad. De symptomen verminderden al na de eerste halve fles en daarna ging het met mijn huid steeds beter.

Hoe gaat het tegenwoordig met u?

A. Rott: Het is géén vergelijk. Ik geniet van de zomer, draag kleding met korte mouwen, voel me vrij en hoef niets meer te verbergen. Bijzonder gelukkig ben ik omdat mijn omgeving, vooral mijn dochter, nu kan zien wie ik werkelijk ben, gewoon een vrolijk mens.

Interview

Margit Bittner

FOTO

Christian Stemper